

სსრკ-ის
კავშირების

სსრკ-ის
კავშირების

ს
ს
რ
კ
-
ის
კ
ა
ვ
შ
ი
რ
ე
ბ
ის

გეგმვა

რეგულაციის გეგმვა

1932 წელს

გ ე ლ ე ბ ი ს ა რ ი ა

— გამარჯობა, სიპიტო! საგანგებო დავალებით ჩამოვედი. უნდა გაეჩალოთ მუშაობა. ხომ ხედავ, 1932 წელში გადავიდით! თუ წელსაც ვერაფერი გავაკეთეთ, ბოლშევიკები ხუთწლიან გეგმას უკვე დაამთავრებენ და მერე მშვიდობით ჩვენო იმე დებო! — მიმართა სიპიტოს პარიზიდან ახლად ჩამოსულმა მენშევიკ პარიტეტაშვილმა.

— აღარაფერი გამოვა.
— რას ამბობ? შენც ხომ არ მიგიშროს ბოლშევიკებმა! მერყეობა დამლუპველია. საქმე უნდა დავიწყოთ.

— სიდან დავიწყოთ?!
— გლეხების მოტყუებით არაფერი გამოგვივიდა. ისევ ქალაქებში და საწარმოო ადგილებში უნდა ავმუშავდეთ. გაშალე რუქა, შევამოიშოთ, სად უფრო ხელსაყრელია მუშაობის დაწყება!.. მაშ, ასე, დავიწყოთ სოხუმისა. სოხუმში ჩემის აზრით, მუშაობის პირობები კარგია. თუ გაგვიკირდება — შავი ზღვა და ფხიკ მუსოლინთან.

— ვერ მოასწრებ! სანამ გემში ჩაჯდებოდე, მანამდღე ბოლშევიკები შავი ზღვის რკინის გზას დაამთავრებენ და ექსპრესით წაგვიყვანენ ტფილისში „მოხსენების“ გასაკეთებლად.
— მაშ ბათომიდან დავიწყოთ!
— ბათომში ვერავის მივიმხრობთ. ჩვენი ბიჭები: ვაჭრები, ბეგები და

კონდრაბანდისტები სანთლით რომ ეძებო, არსად შეგვხვდება, — ყველანი გააწყვეს, — მუშებს კი ჩვენთვის არ სცალიათ: ყველანი სოცშეჯიბრე ბაში და დამკვრელობაში არიან ჩაბმული. ბოლშევიკებმა ძველი ბარცხანა — ბათომის მიყრუებული უბანი — ინდუსტრიის ცენტრათ გადააქციეს, — შენ მოატყუებ იქაურ მუშებს?!

— ოზურგეთში ავმუშავდეთ. იქ ხომ ბევრი ნაცნობები გვყავს. უთხრათ გურულებს, რომ ბოლშევიკები ბარბაროსები არიან, რომ მათ მოსპავს ქართული კულტურა. დახურეს ქართული უნივერსიტეტი.

— გიჟი ხომ არა ხარ? დახურეს კი არა, გურულებს ში ყურის ძირში, — კაკალ ოზურგეთში გაუხსნეს უმაღლესი სასწავლებელი, მაგი რომ უთხრათ, ვილაცა ბაწარს მოგვაბამს ხელზე: გიჟი ვეგონებით.

— აბაშაში ბევრი კულაკები იყო; იქ ავმუშავდეთ. ადვილად შევაფარებთ თავს და მომხრეებსაც ვიმოვიტ.

— გერაფერსაც გირ შევაფარებთ, აბაშა და ლანჩხუთი ახლა კულაკების კი არა, მთლიანი კოლექტივიზაციის რაიონებია და ისეა აბჰესით გახათუბული, რომ ჩვენ კი არა, მის შუქზე ვასაკები და ხვლეკები ველარ იმალებიან.

— ქუთაისში... იქ ჩემის აზრით ყვე

ლა ჩვენგანი იმუშავებს. რა საუცხოვრო მწვადები მასსოვს.. რა ზრდილობიანი მიკიტნებია, გამოქნილი ჩაჩნები, ვაჭრები და სხვ.

— ცდები, დავეიანდი! აღარ არსებობს მიკიტნების და ჩაჩნების ქუთაისი. ნუ თუ არაფერი იცი რიონშესის მშენებლობის შესახებ? ნუთუ არაფერი ვაგიგონია ბარიტის, მაუდის, აბრეშუმის საქსოვ და სხ. ქარხნ. შესახებ? ქუთაისი ახლა ისე, როგორც ბათომი, ტფილისი და საქართველოს სხვა ქალაქები მიკიტნების და ჩაჩნების ქალაქის ნაცვლად ინდუსტრიის ქალაქად ხდება.

— ხაშური? გორი? ტფილისი? — იქ ავმუშავდებით.

— ლაპარაკი ზედმეტია...
— კახეთში?

— რას ამბობ! შირაქში იმოდენა შადრევანებმა ამოხეთქა, რომ როგორც კი ფეხს შევდგამთ, სახეში ნავთი მოგვესხმება.

— მაშ, რა დროსთვის გადავდეთ ოპერაციები?

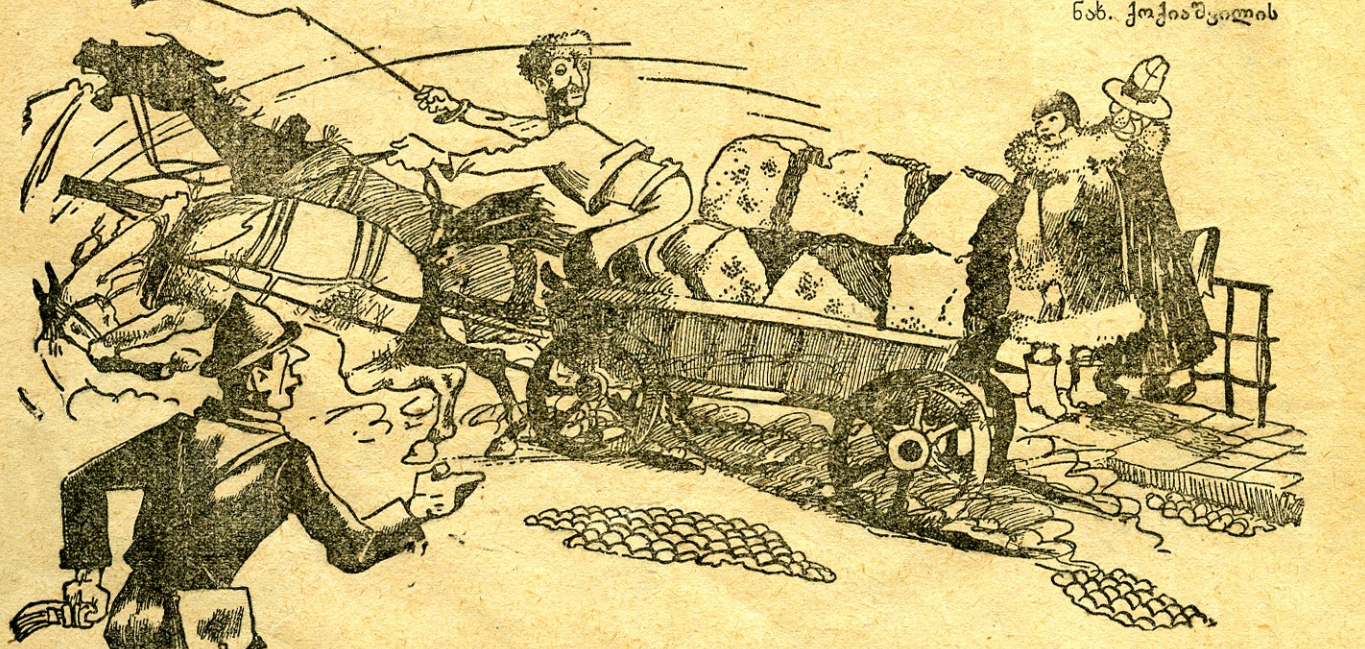
— მოდი, ოპერაციებზე ფიქრს თავი დავანებოთ და ოპერა ვიმღეროთ (მღერიან).

ხუთწლიელმა ჩემა ნალამა მოგვსპო, ავგიგო წესა, ვერც ბუანკარე გვიშეგლის, ვერც პაპი, ჩვენი მესია“.

მ—ზა.

„ნ ა მ ღ ვ ი ლ ი მ ი ზ ე ზ ი“

ნახ. ქოქიაშვილის

— რა უღმერთოთა სცემს ხაწყალ საქონელს, ეს თვითონ საქონელი!
— ღმერთები დიდი ხანია, რაც დააფრთხეს საბჭოთა კავშირის მოქალაქეებმა და „ზაგრანიცაში“ ხომ არ წავა მათ მოსაყვანად!

ამერიკა და ვოტარი

(გადმოკეთებული რუსული ხალხურიდან)

ერთხელ
დაღონებული იჯდა ხუცესი ეფრემ.
მოიხმო მან დიაკონი
სოფრომი,
და შეეკითხა:
— „დიაკონო, მითხარ,
წელს შობა რომელ დღეს არი?
ხელ ამერიკა დავთარი!
ისე საშინლად ამტივდა თავი,
მოვიდა, თოქოს, გამოსათავი“.

— „მამაო, — დიაკონმა უპასუხა, —
ამისთვის შენ სრულდებით ნუ სწუხნარი!
ორიოდ ჭიქას თუ ჩამახუხებ,
ამის გაგებას მე მოვანერგებ“.

ხუცესი-დიაკონმა ზორბათ გადაჭარებ
და ძალზე დათვრენი...
მხიარულ გუნებაზე, როდესაც დადგენ, —
სუფრიდან ადგენ.

სუფთა პირზე ქუჩაში გავიდენ
და ბარბაცით ხალაქც წავიდენ.

გავლეს მანძილი ცოტა თუ ბევრი,
მათ წინ შემოხვდათ ერთი ბებერი,
რომელსაც ბოლოთ მიჰქონდა რძე.
ღმილი ეკრა ამ ბებერს პირზე,
ამათ დაუწყეს მას გამოკითხვა,

რათა დედაბერს მართალი ეთქვა:
ბოლოთ რძე რისთვის მიჰქონდა, —
წვეთდება რამ ხომ არა ჰქონდა?

დედაბერმა მათ უპასუხა:

სხაპა-სხუპით:
— „მე პაწია შევლიშვლი მეშობა!
რადგანაც ხვალ არის შობა,
მსურს რძით ჩაუტკობ მე იმას პირი,
თორემ უქმელი ყმაწვილი სტირის“...
მოაზივნეს რა ეს მღვდელმა და დიაკონმა,
ეფრემ და სოფრომმა, —
მსწრათო საუფრისაკენ გაემართენ
და ზარბებს რეკა გამართეს.
(უნდა აღვნიშნო აქ ორი სიტყვით, —
მოდიოდა ეს ახალი რიცხვით).

როცა შემოკრა საუფარში ხალხი,
ჩვენი დიაკონი საცეცხლურს ხელში
გაფაციცებით აქწევდა, —
ხატებს საქმევლს უქმევდა.
უფრად მოხუცმა ესემ
მორთო კვნესა:

— „ამ ოჯახორმა, კვერცხები ჩამინეთქა!
ხვალ დღესასწაულს რადაფერ შევხვდეთ“...
გამწარებული ეს ხმა
დიაკონს რომ შემოესმა,
მეცა ის ფრიად დიდ გაკვირვებას:
— „გდღესასწაულობთ ჩვენ ხომ შობას?“

ხალხი კი მოსულა კვერცხებით!..
ხუცესი და მე, ცხადია, რომ ვსცდებით“!

ის მსწრაფდ შეიჭრა საკურთხეველში.
ხუცესი იდგა ბარძიმით ხელში, —
ისრუებოდა „ქრისტეს სისხლს“ ხარბად:
(„ნაფარულს“, ან „წინანდალს“, ალბადი).
— „მამაო მამაო ამას რას შვრები?
დღეს აღდგომია, და არა შობა!
უტყუარი მაქვს ამის საბუთი:
მოუტანიათ მოლოცველთ საკურთხის
თუ რომ არ გვერა, — გავი და ნახე,
როგორ წუწუნებს მოხუცი ესე
რომელსაც გაკვარ მე საცეცხლური
და დაუმტვრე სულ მთლად კვერცხები“...
ხუცესს წურწურით დაასხა ოფლი.
გონს რომ მოვიდა, — დღადი მორთო:

— „ქრისტე აღწევდა მკვდრეთით!“...
არ დავსწრებვიარ ამ ანბავს მე თვით,
მაგრამ ნამდვილად რომ მოხდებოდა, —
ამაში, ვგონებ, მე არ ვცდებოდი“..

ს. თ—ია.

ჩემი ადლით და საზ-ღირიყავლით

ავიოქიმით ვსარგებლობ,
ვიჭირვი დირიყავლითა;
გარს შემოვურბენ მსოფლიოს,
გავზომავ ჩემი ადლითა.
პოლონეთიდან მოვყვები,
მსურს მოვიკითხო პანები:
საბჭოთა ქვეყნის სიმუხთლის
რასა იქმს მათი „პოლანები“.
ამ წელშიც ნუ დამიძვირდეს
მათი „მაღალი ბანები“.

გზა ბუქარესტზე მიმიდის,
აქიდან გაეკრავ პრაგაში;
აქ ყველა ფიქს სტაკირს იმ ქრისტე
მწყემსთა რომ ნახეს ბაგაში...
(და ჩვენც რომ არ დავგზოგავენ,
დამეთანხმებით მაგაში).

თავს მოიგრობი შენევას:
თავს ლაფი ერთა ლიგასა,
რომ გასჯდომია წილკაცი
წილში ამოვკრავ ბიგასა,
დრუმონდს, ბრიანს და პენლევეს
ყველას გავართმევ სიქასა.

პარიზში პუანკარესთან
თუ შევსდექ მხოლოდ წამითა,

დამბლამ ლოგინში ჩაავდო,
ვერ სძვრენ ტახტით თუ სკამითა;
ცოტათი გამოვაცოცხლო
იქნებ პანოურიით სამითა..

ვანდერველდეს თუ ბრიუნინგს,
თითოს — მდებალი სულამი
პიტლერის ქირი იმათ თავს,
ამოწმებს ჩემი კალამი.
ზურგში ავკიდო ორთავეს
ფაშიზმით სავსე ხალამი...

მაკდონალდს მივესალმები
კენტერბრის მღვდელმთავართა,
წაოვკილია სტიგარონგი
ყვითელი ნიაღვრითა,
აწცა თვით თუ წაილეკოს
უშუშევართა ჯართა...

იქიდან გავალ გუვერთან,
ვიტყვი: „შენ გავობდა კულიჯი,
მან ფინანსიურ კაბიტალს
ბლომალი დაუტკობ „კულური“.
შენს ხელში რომ დაილია,
ტყვია გიშველის თუ ლინჩი“?
მეტყვის: „გახედე აქედან
წყნარ ოკეანეს იქითა,

იპონელი ლაშქარი
წინ ამ მიიწევს რიხითო,
შიგ ჩემი ბნელი ხელიცა
გთხოვთ რომ არ გამომიჩიეთო
— არა, გუვერჯან! გიფიცავ
იამაგატას, ხონძიოს
ახალ წელს ცეცხლსა და ხანძარს,
მრწამს, რომ უქადით მსოფლიოს,
აევანტიურამ, ვაი, თუ
ჩანკაიშის გზას მოგწიოს...

ჩან-კაიშს რალა შეგკადრო
საქმე ჩიბისა ჩემისა.
მადლი მას ჩინეთის წყლებში
მღვამე ყველა უტხო გიშისა.
(ზედ ჩემი თავის ტკივილიც
და საწყალ პაპიჩემისა...).

სალამი: ქარხნებს, დიწელებს,
გიანტ საბჭოთა ქვეყნებს;
ჰუარავს ძველის წლის მიღწევებს
ხმები ახალის კვირისა:
„მიწვევისა და გასწრების
ძალაც შეგაწვეს და ტენი...“

პაწირა

უკანასკნელი

სრული შუღლამე იყო...
სათის ორივე ისარი „1“-ს უჩვენებდა.

„1931 წელი“ სარეცელაზე სულს დაფავდა და სასთუმალთან მდგომ ახალგაზრდა შეიღს „9132 წელს“ ანდერძს უბარებდა.

—დიდი, ძალიან დიდი მოვალეობა დაეკისრა ისტორიამ, საბჭოთა კავშირის 150 მილიონი მცხოვრები, მთელი სოფლის მშრომელი მასა შენ შემოგცქერის, შენ შემოგცქერის აგრეთვე უამრავი მტრები. პირველნი შემოგცქერიან სიყვარულით, თანაგრძნობით. მეორენი—მტრობით, შურით და ბოროტი ზრახვებით...

დიახ, დიდი პასუხისმგებლობა გაწევს. შენგან იწყება ისტორიაში ახალი დატა. შენ ოქროს ასოებით და მსხვილი შრიფტით იქნები ისტორიაში აღნიშნული. ღირსეული წინაპრები გყავდით. ვიბრძოდით იმ დიდი საქმისათვის, რომლის დაგვირგვინება წილად გხვდა შენ, შენ და დაამთავრო დიადი სოციალიზმის საძირკველი. შემდეგ ძნელი აღარ იქნება შენობის აგება. იყავ ყოჩაღად და გამარჯვებული გამოხვალ!—და „1931 წელმა“ სული გახუტევა.

—უკანასკნელი..... უკანასკნელი!
—ისმოდა მტერთა ხითხითი.

„1932 წელს“ გაუკვირდა—„უკანასკნელი“ დაცინვა ხომ არ არისო!

—მართლაც უკანასკნელია!—სასოწარკვეთილებით მოსთქვამდა ემიგრანტი—ყველა ივენ იმედებს ჯვარი ესმება. უკანასკნელი იმედი, რომ საბჭოთა კავშირი ვერ განახორციელებდა 5 წლედს 4 წელში ისევე დამარცხდა, როგორც ყველა ჩვენი იმედები. უკანასკნელი წელი უკანასკნელ ხალხად გაგვხდის.

—უკანასკნელი წელია. აი, ეხლა დადგა მაგათი აღსასრული. წუბელის ისეთი სიზმარი ვნახი, რომ, კაპუტ, ბოლშევიკების საქმეს!—ანუგე შებდა გაკრეჭილი მღვდელი კულაკს.

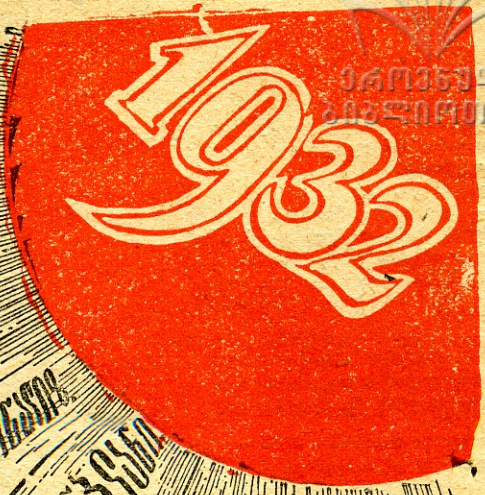
—ჰო... უკანასკნელი წელია, მაგრამ არა მათთვის, არამედ ჩვენთვის. შენ გგონია, მე არ ვიცი რა სასიკვდილო განაჩენი გამოიმიტანეს მაგენმა? „ხუთწლედის ბოლოს კოლექტივიზაცია უმთავრესად ვატარებული უნდა იყოსო“—ეს იმას ნიშნავს, რომ, კაპუტ, ჩვენ საქმეს!—ამბობდა დაღონებული კულაკი.

—უკანასკნელი ცდა, რომ საბჭოთა კავშირი წამოიჩქებდა ჩვენს წი-

5 წლედს 4 წელში

გამარჯვება

სოც. უმჯობრებს

კაპიტალიზმი
კოლექტივიზაცია
უკანასკნელი
დასუსტებული

იან. მარიაში.

ოპორტუნისტი: — ეხ, უიმედოთ ვეგებები ახალ წელს!

ნაშე, არ გამართლდა.—სიტყვას ამბობდა პარლამენტში ღიბიანი დებუტატი.—მაგრამ ეს ჩვენი ბრალი არ არის, მისი ბრალია, რადგან ჩვენ ყოველივე ზომები მივიღეთ ამისათვის, ხოლო მათ ისევე განაგრძეს მუშაობა და 5 წლედს, საუბედუროდ ჩვენდა, 4 წელში ამთავრებენ. ძნელია ამისი თქმა და აღიარება, მაგრამ...

—...მაგრამ ჩვენ ვიქონიით უკანასკნელი წლის უკანასკნელი იმედი და ვეგებ უკანასკნელად გაგვიმართლდეს! — ანუგემა კაპიტალისტური სამყარო რომის პაპმა.

მთელი მსოფლიო პროლეტარიატი

წითელი დროშებით ქუჩაში გამოსულიყო და თავისი ძლივამოსილი ყინით აზანზარებდა გაზზარულ და დამპალ კაპიტალისტურ სიმბარეს:

ეს არის ჩვენი უკანასკნელი ბრძოლა...
ინტერნაციონალში ვპოვებთ შევბას ყველა!

ახალგაზრდა „1932 წელი“ ენტუზიანით აინთო. იგრძნო საბჭოთა კავშირის ყველა ჰიდროების ზღვაოდენა ენერგია თავის კუნთებში და დაკვრიით წესით შეუღდა 5 წლედს 4 წელში დამთავრებას.

ისელი

ვინა ვარ მე

ბიუროკრატის ვიზიტი

მე ვარ ახალი წელი. სახელად შქვია „დასკენითი“, შეგიძლიათ მიწოდოთ „დასრულებითი“, არ მეწყინება „დამბოლოვებელიც“ რომ მიწოდოთ.

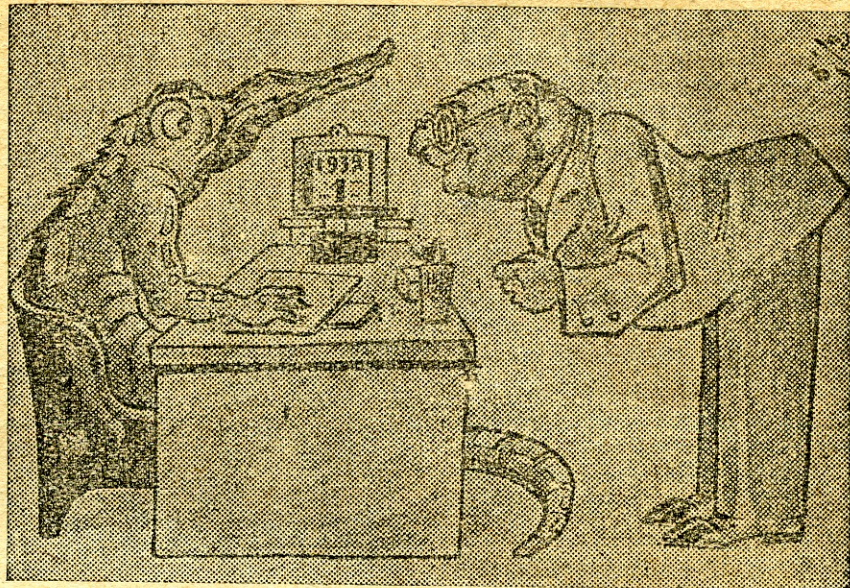
განვიღო წელს მე არ ვემზავსებდი, არც სახელით და არც გვარიით. მას ერქვა, როგორც გახსოვთ, „გადამწყვეტი“. მან „გადამწყვეტი“ და ჩაბარა ლამაზ არჩევს. რა გადამწყვეტი მან? მან გადამწყვეტი „ვინის“? კაპიტალისტური ელემენტები სოციალისტურს, თუ სოციალისტური ელემენტები კაპიტალისტურს მოვლდებიან ზურგზე. და თქვენც დაინახეთ, როგორ მოაჯღენ ზურგზე კაპიტალისტური ელემენტებს სოციალისტური ელემენტები და როგორ მიათობარიკებენ მათ უფსკრულისაკენ.

არ იფიქროთ, რომ მე მისი უმაღლესი ვარ, არ იფიქროთ, რომ მე რაღაც პირადი ინტერესი მაღაპარაკებს... არა და არა. მან დიდებული საქმე გააკეთა. მან მაგარი საძიარკველი ჩაუყარა სოციალიზმს.

იცით რა ვითარია? მე თუ მიხარია ამ ქვეყანაზე მოსვლა ეს იმიტომ, რომ თქვენი თავი კარგად დამითოვა გასულმა წელმა. ვერ წარმოიდგინთ, როგორ მიხარია ასე ხალისიანათ რომ ხართ თქვენ, ასე მხნეთ რომ იბრძვით, წითელი დროშებით რომ შემხვდით, სოც-შეჯიბჯი, დამკვრელობა, რედი-ლაშქრობა ენაზე რომ გაკერიათ... ეს მაზარებს მე. ეს მიმატებს ენერჯის.

მე ვარ „დასკენითი“, „დამბოლოვებელი“. მე უნდა დავაბოლოოვო ის, რაც გასულ 1931 წელს დაუბოლოვებელი დარჩა ხუთწლეულის ანგარიშში. ხუთწლეულს მე უნდა მოვუგრიხო თავი ოთხწლეულიწადში. მე უნდა „დავასკენა“, რომ ყველაფერი, რაც ხუთწლეულის გეგმაში ჩავდევი, 4 წელიწადში გადაქარბებით შესრულებულია. უნდა დავასკენა, რომ გეგმა იყო რეალურზე-რეალური და მით სასიკვდილო ლახვარი ჩავსცე ჩვენს მოსისხლე მტრებს: შიგნით და გარეთ.

ჰოდა, კაი ბიჭი იყო 1931 წელი, მაგრამ მე უკეთესი ვარ, ხომ გინდათ მე უმთავრესად დავასრულო მთლიანი კოლექტივიზაცია კულაკობის, როგორც კლასის ლიკვიდაციის საფუძველზე? ცხადია, გინდათ. ამას მე ვიზამ, მაგრამ ისე, რომ ის შეცდომები არ გავიმეორო, რომლებიც გასულ წელს ჰქონდა. მაგალითად მე არავის არ დავაძალებ კოლექტივში შესვლას, მაგრამ ისე მოვაგვარაბქინებ მათ სამეურნეო - ორგანიზაციულ გარემოებას, იმდენ დოვლათს შევქმნი სასოფლო-სამეურნეო არტელეში, რომ ის გლეხი, რომელიც

ბიუროკრატის ვიზიტი — გილიცავი, პატივცემული ნიანგო, 1932 წელს... გისურვებთ მტრებზე გამარჯვებას!
ნიანგო: ტყვილად ნუ იწუნებთ თავს... გიცნობთ, გიცნობთ ვინცა ბრძანდებით!

ს ა შ ო გ ა ო ს ტ ე ნ ა

მაგა ლმერთი

— შემეძინა დღეს ძე... ჩქარა ღორის თავი და კახური...

კავლე მოციქული

— ალარა გვაქვს გასაფალი, ვერვის ვაფრთხობთ აწ დაფხურით. ნახინალსაც არ გვაძლევინ ყველგან აგვკრეს ჩვენ პანდური... გეზია, „სოფნოს“ დღეს მოვპარეთ ბოლოკი და ნიახური.

მაგა ლმერთი

რეებს რომაეთ? ხომ არ გინდათ ავტირით ცველას ყოფა! რად არ იცით, უგნურებო, რომ დღეს არის ქირიტეს შობა?

კავლე მოციქული

დღეს ბავაში ხარმა მაროს რაქებით ღღინი გააცალა: აკუსურკამ ვერ მოუსწრო და მუცელი მოეშალა.

მაგა ლმერთი

მიხმეთ მიქელ გაბრიელსა, ნუ თუ ხმალი დაუჩლუნგდა!

ველარ უძღვის სამსახურსა, ჩემი რისხვა ხომ არ უნდა?...

პეტრა მოციქული

გუშინ დათვრა და გაცივდა გრიბისაგან სულ ახველებს და მის ხმლით კი სწემენდენ გლეხნი ტალახიან ფეხსაცმელებს.

მაგა ლმერთი

ეს რა მესმის! მილალატეს, ჩემ უჭს რაღა ეშველებას; სად ხარ ჩემო ღორის თავო, პირი ნერწყვით მოლად მეცებდა...

პეტრა მოციქული

ჩვენ მივდივართ, ველარ ვიტანთ ამდენ შიმშილს და წყურვილსა, სამუშაო უნდა ესძებნოთ ვერ გისრულებთ შინ სარვილსა.

მაგა ლმერთი

მეტი რაღა დამჩენია, მარიამიც როს თავს იგდებს... მეც მიშოვეთ სამუშაო

თქვენს კავშირში თუ მიმიღებთ...

მუხე.

დღეს ჯერ კიდევ თავისთვის მოუბირავი თონით ფუგნის მოურწყავ მიწას, მეხვეწებოდეს— „შენი ქირიყე მიმილე წევრადო“. გლეხს თავისი თვალთ დავანახებ რა მშვენიერი, რა ნაყოფიერი და რა ხელსაყრელია მისთვის კოლექტიურად მუშაობა.

მრეწველობის საქმეში ორ იმდენს გავაკეთებ, რაც ჩემზე წინ მოსულმა წელმა გააკეთა. ფაბრიკა-ქარხნების ტყეს შევქმნი. ქარხნების მიღების ბოლით ფერს შევუცვლი ზეცას, მუშათა კლასის ნივთიერ - კულტურულ ღონეს ავიყვან ჯერ არნახულ სიმბლღეზე, არ გავაქაქანებ არსად

არავითარ პანიკოს, ოპორტუნისტს, ძველ-მომკიბველს, ლაი-ლაის მოყარულს, არც ერთ ვადამხვევ-გადამოხვევს სწორი და ნაყალი გზიდან ამოვდებ ლაგამს ჩვენს მოსისხლე მტრებს მოვაჯღები კისერზე და ვაძუნძულებ, სანამ სული არ გასძვრება.

მე ძალიან გამახარეთ, ჩემი მოსვლის დღე რომ დამკვრელად გამოაცხადეთ. მართლაც ისეთი დამკვრელი ვარ, რომ ჯერ არნახული და არგაგონილი. ისეთს „დავკრავ“, რომ მთელმა მსოფლიომ ზანზარი დაიწყოს.

სამხიარ-პენ-შიხ.

„წ ე ი ნ დ ა ნ ე ბ ი“

მოქმედება სწარმოებს თბილისს ყოფილ სასულიერო სემინარიაში, სემინარიის რექტორის ბინაზე. მონარქიულ რეჟიმის დროს. სცენაზე არის მოლოზანი, ხელში ყულაბი უჭირავს. გულზე ჯვარი ჰკიდია. რექტორის ცოლთან ლაპარაკობს. შემოდის სემინარიის ინსპექტორი (ბერი).

სემინ. ინსპექტორი: უკაცრავად! მგონი ხელი შეგიშალეთ!

რექტ. ცოლი: არა, არა! ძალიან კარგ დროს მობრძანდით. აი ხომ იცნობთ მოლოზანს და-მარიაშს.

ინსპექტ. როგორ არა, კარგად ვიცნობ; ამათ მონასტერში შარშან ზაფხულში მე ხშირად მისდებოდა ასვლა, იქ ხშირად ვწირავდი ხოლმე, ეპისკოპოსის დავალებით.

რექტ. ცოლი: ეგ უკეთესი! მაშ აი ვთხოვთ მოუხმინოთ. ამათი თხოვნა თქვენც შეეხებათ, როგორც სემინარიის ინსპექტორს. მე ბოდიშს ვიხდი, პატარა ხანს დაგტოვებთ და ნუ მიწყენთ, ხომ მოგეხსენებათ ოჯახში საქმე არ გამოიღევა.

ინსპექტ. რასაკვირველია, ოჯახში აბა საქმეს რა გამოლევს, (რექტორის ცოლი შედის თავის ოთახში. ინსპექტორი ახლო მოუჯდება მოლოზანს). აბა, მიბრძანეთ, რაშია საქმე?

მოლოზ. მე მინდოდა მეთხოვნა მამა რექტორისათვის, რომ ერთ-ერთ მოწაფეს კარგი ქადაგება ეთქვა წირვაზე ჩვენს მონასტერზე და მერე ნება მოეცა ჩემთვის ყულაბით ჩავევლო, ჩვენი ტაძრის გასამშვენებლად ფული მომეგროვებინა.

ინსპექტ. (ღიმილით) თქვენს მონასტერს ისეც ამშვენებენ თქვენისთანა ლამაზი მოლოზნები და რაღა გამშვენებინებდა უნდა?

მოლოზ. (საყვედურით) თქვენ მაინც თქვენსას არ იშლით!

ინსპ. (უფრო ახლო მიიწევს) რა უნდა მოვიშალო? განა არ იცი მე თქვენ მონასტერში მოსვლა როგორ მიყვარს?

მოლოზ. თქვენ რაღაც გიყვართ ჩვენს მონასტერში მოსვლა, მე ეს ძალიან კარგად ვიცი. თქვენ ბევრის ცოდვა გაწევთ. აღარ გახსოვთ მე რა დღეები გადამხდა შარშან თქვენის გამოისობით? „შლიაბა დავიხურე და ისე შევაფარე თავი სხვა ქალაქს, რომ არავინ მიცნოს — მეთქი. ჩემი ფეხმძიობა ძლივს დავმალე. მეშინოდა არავის ვაეგო. კარგი, რომ ცოტა ფული მქონდა, თორემ ვინ მიშველიდა? უფულოდ როგორ დავმალავდი თქვენს ცოდვებს!

ინსპ. ის რაღა იქნა?... მალალი მოლოზანი რო იყო... ახლად ჩამო-

სული... სანთელს რო ჰყიდდა ეკლესიაში? სახელი დამავიწყდა.

მოლოზ. და—სოფიო?... ის საღლაც ვადიკარგა, ჩვენს მონასტერში აღარ დაბრუნებულა. სულ კი თქვენი ბრალია. მე გამენდო და თავის დარდი მე შემომჩივლა. იმან ჩვენს შესახებ არაფერი იცოდა, თორემ განა თავის საიდუმლოებას მე მეტყოდა?! თქვენის მიზეზით, ვინ იცია, იქნებ მუცელს გადაჰყვა, საწყალი.

ინსპ. ეგ ტყუილი უთქვამს. მე იმასთან ცოდვა არა მქონდა-რა.

მოლოზ. ტყუილად ნუ იმართლებ თავს! რაც მე დღე დამაყენეთ, სხვებსაც ის დღე დაადგებოდა თქვენგან, აბა დაფიქრდით, მე რომ მაშინ ცოტა ფული არ შემსწრობოდა, რა უნდა მექნა?! ყველანი გაიგებდნენ ჩემს უბედურობას! ბედი გწყალობთ რაღა, ბედი!

ინსპ. აახ! ეს ანაფორა არ მეცვას, განა მე შენ გაგიშვებდი და არ შეგირთავდი?! კარგი, მაპატიე!... შემოიარე ჩემთან...

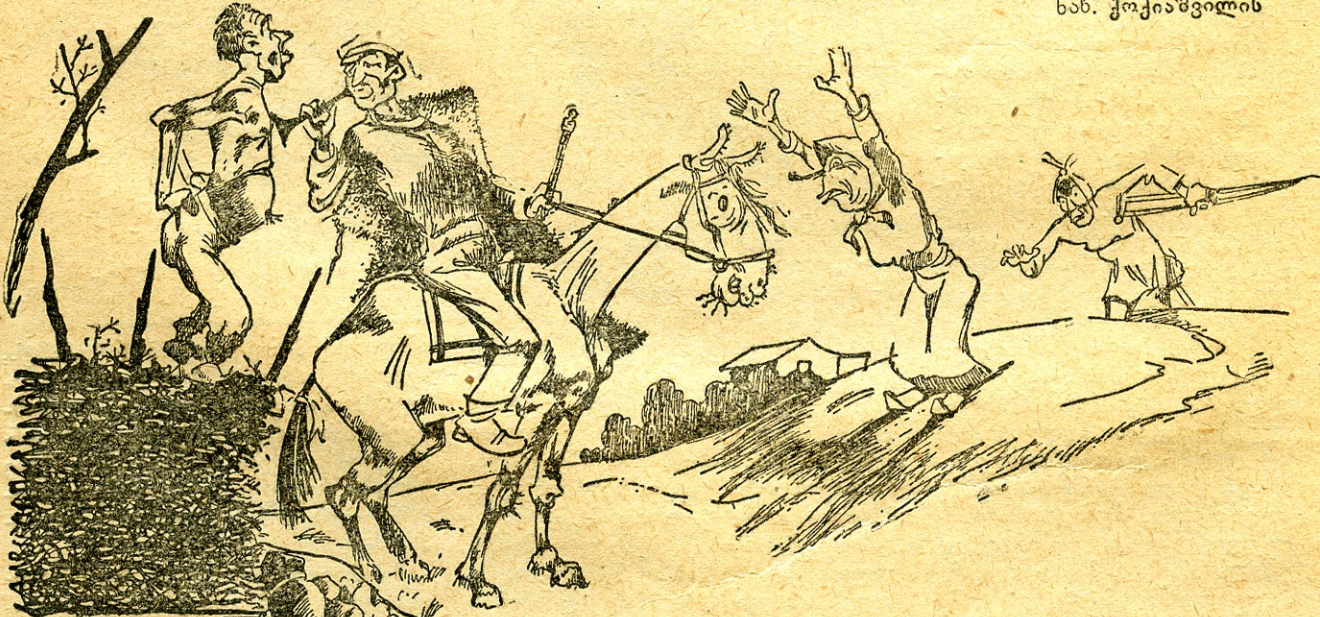
(მოხვევა და აკოცებს).

მოლოზ. (ხელით იშორებს) რას სჩადიხარ!? განა აქაც მონასტრის ტყე არის? არ დაგვინახონ; სირცხვილია.

კათე.

„ც ა ბ ე რ ი ს „მ კ შ რ ნ ა ლ ი“

ნახ. ქოქიაშვილის

მე ექიმი ხელობითა ვიქმ საქმესა ამა დარი; ამ „ტაიქით“ დავძუნძოლობ დარი არის თუ ავდარი.

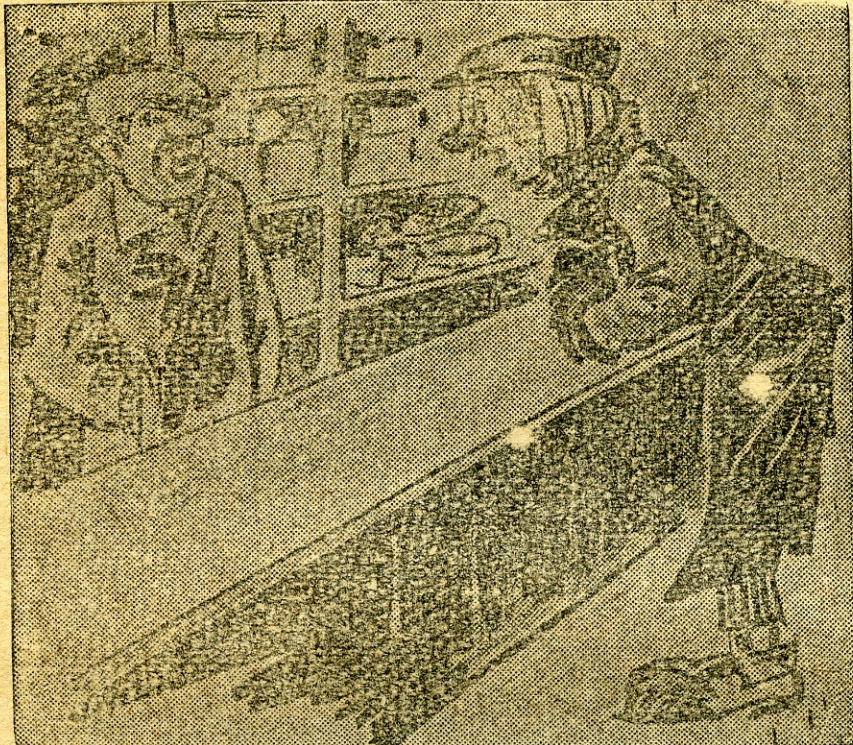
ყველა სენის მკურნალი ვარ ტერაპევტიც, დოსტაქარიც გასინჯვაზე, ღმერთმა იცის, არავისთვის მითქვამს უარი.

რა რომ უნდა ვინახულო ავადმყოფი ლოჯინზეო ოროლობიშიც კი გავსინჯავ, — ასე ამბობს გოგიბეო.

ნახ. ღონის

„ზოგიერთ რაიონების კოლხ. ორგანიზაცია ჯერ კიდევ არ აქცევს ჯეროვან ყურადღებას მასწავლებელთა მომარაგების საქმეს“.

(მიზაძვა)

მასწავლ. — მომეციო ორდერი, რომ ფეხსაცმელი შევიძინო!
— ფეხსაცმელი თქვენ რად გინდათ! თქვენ ხომ თავით მუშაობთ.

შერილი ნიანგს

სურვილი მაქვს მოგახსენო
 აქ ამბავი ერთი, ორი,
 (არ გეგონოს რომ ეს იყოს
 შეთხზული და არა სწორი).
 კარგად იცი, ზამთარია,
 ყინვაა და არ მაქვს შეშა,
 (ნუშკოპის გამგეობას
 ისე თავი გაუშეშდა).
 ს. ცივისგან კრიჭა მეკვრის,
 „კეროსინკა“-ც უქმად მიდგას,
 სულ ერთიან ამოიწვა
 რაც შიგ შარშან ნავთი იღვას...
 შუალამე გადავიდა
 გამოველი ნავთის კულში
 სიცივისგან მოვიკრუნჩხე
 მხრებს ვიჩეჩავ, ვძვრები ქულში...
 მოუთმენლად ველი ნავთსა,
 ისე, როგორც ციურ მანასა
 (ავამოროს, ნიანგოჯან,
 გაჭირვებას ამისთანას).
 ძლიერს გააღეს, მაგრამ მაინც
 არ ეშველა ამით საქმეს,
 სულ სხვა „რივი“ გაუმართავს
 ამ საწყობის ახალ ვაზგის...
 რივს გარეშე გააქვთ იგი
 მუშკოპის მენავთეებს
 (სისწრაფით და სიყოჩაღით
 გვაგონებენ მენავეებს...)
 ავსებენ და „საღდაც მიაქვთ“.

ისევ მალე ბრუნდებიან
 (გამგე თავის გამყიდველით
 მხოლოდ ამით უნდებიან).
 მენავთე რო შევამჩნიე,
 ავედევნე უკან ჩქარა,
 ვთხოვე, ცოტა ჩამოესხა
 მან კი ფეხი აურქარა...
 თურმე, იქვე, მიხვეულში,
 სხვა მუშტარი ელოდება
 მისგან ფუთში თუმანს იღებს.
 რადგანაც რო „ეცოდება“
 ეს რო ენახე, გამოვბრუნდი,
 როგისკენ ვქენი პირი,
 აქ კი ფეხი დამიცურდა
 და მოვარდა ბოთლსა ძირი.
 ამ დროს გამგემ დაიძახა:
 წადით, ხალხო, სახლებშიო,
 ხომ ხედავთ რომ „ნავთი მორჩა“
 რაზე ღვებართ რიგებშიო.
 რას ვიზამდი... გამოვბრუნდი,
 ცივ ოთახში ვკარი თავი...
 (ასე იყო, ნიანგოჯან,
 სამწუხარო ეს ამბავი...)
 მოგახსენე, რაც გადამხდა
 და ან რასაც მოვკარ თვალი,
 ეხლა შენთვის მომიხდვია
 ამის „კანონ-სამართალი“.

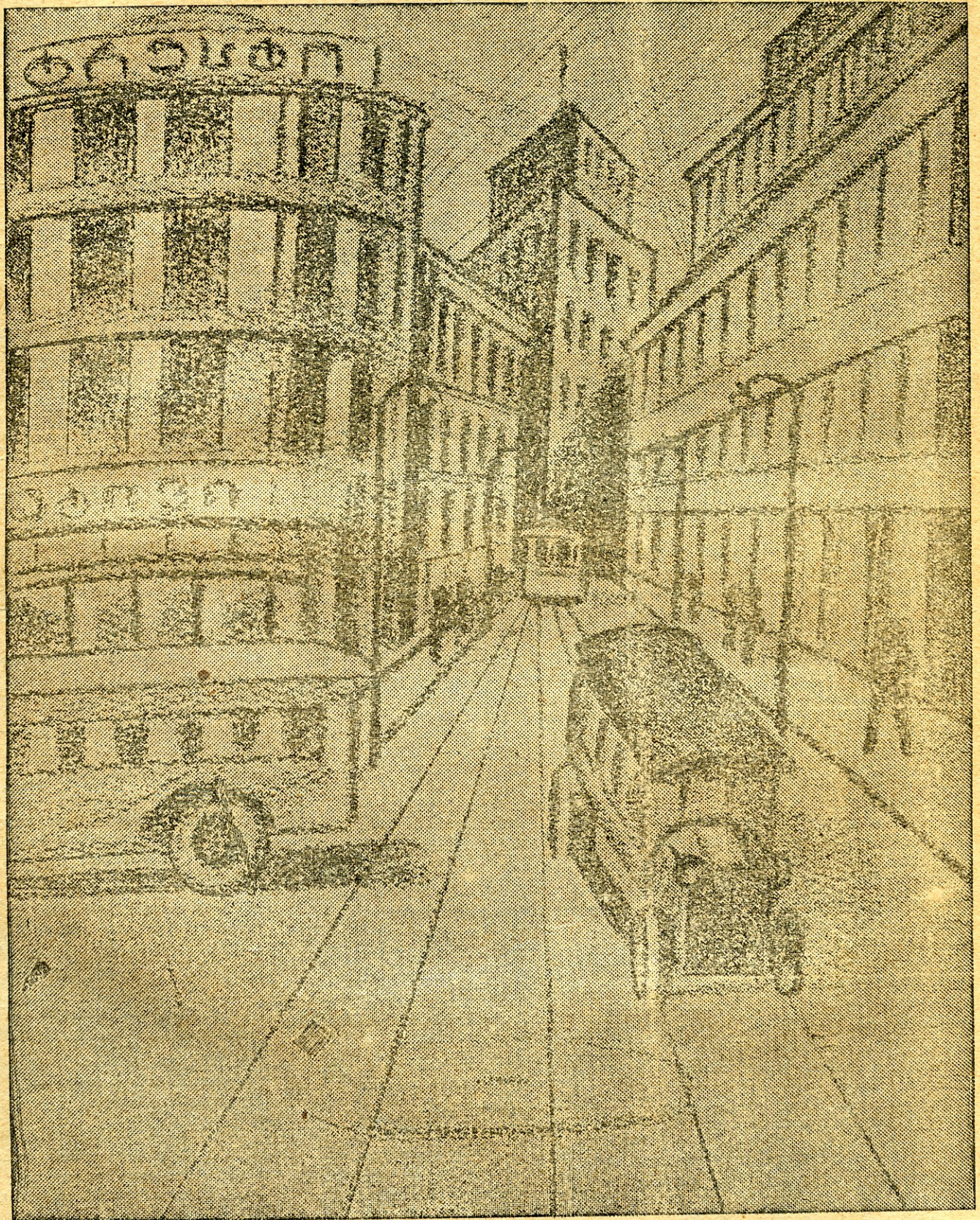
მასხროჯურა.

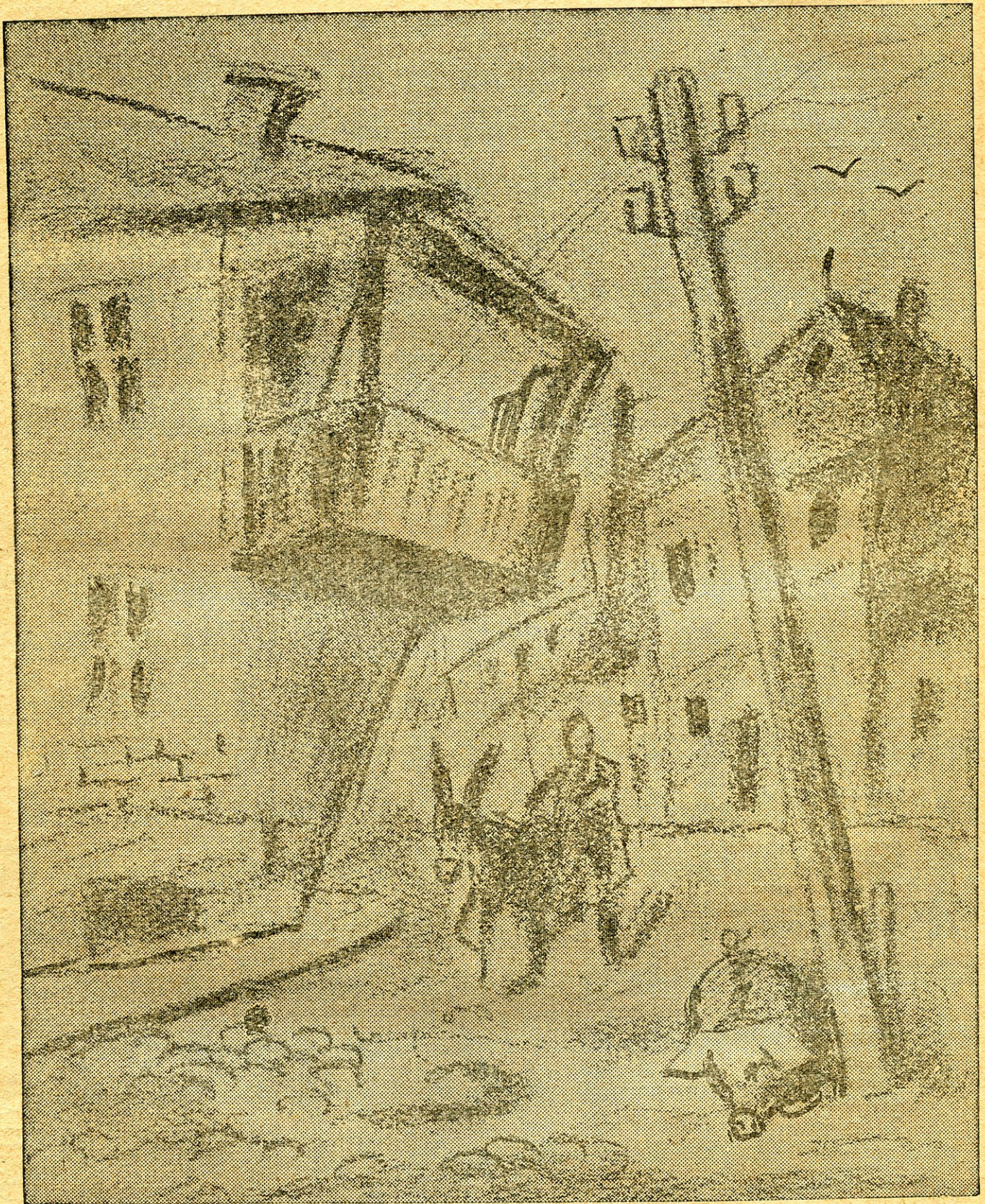
რელიგია რომ შხამია
 და გონების არის ბანგი—
 ყველას ესმის ამ მარტივი
 დებულების კილო, ჰანგი.
 მაგრამ მამა ქრისტიანობემ
 რაკი ნახა მრევლი „ღნება“—
 მოინდომა „ღვთის მოძღვრების“
 მან ცოდნასთან შეგუება.
 „მეცნიერულ“ საბუთებით
 მოისურვა დამტკიცებ
 რომ უფალიც მას გვასწავლოს,
 რასაც მარქსი გვეუბნება.
 წვერი უგავს ნიკიფორეს
 თხა-ბეკეკას (აწვდილ რქებით)
 ნიკიფორემ მრიიოს მიმართა
 ამნაირი ქადაგებით:
 არ ირწუნოთ, შვილონო-ჩემნო,
 თითქოს ვუბნევთ ხალხს ჩვენ ჭკუას.
 თითქოს საღვთო მეტყველება
 უფიცობას სთესავს, სტყუა;
 თითქოს ნამდვილ მეცნიერთა
 ნაზრევს არ ეთანხმება
 ის, რასაც ჩვენ ხალხს ვასწავლით.
 ასე სულაც არა ხდება:
 სახარებაც იმას ამბობს
 ქვეყნის შექმნის გაოგნებო,
 რასაც რქი და დარვინი
 გვიქადაგებს მრევლო ჩემო!
 აი თუნდა მ.გალითი:
 (როგორ დავდევთ ამ აზრს წუნი)
 რომ ხალხების წინაპარი
 არის „წმინდა“ მაიმუნი;
 რომ ჩვენ ყველა: ნიკო, მაკო,
 ებრაქსია, პავლე, მერი
 სუყველა ვართ წმინდა მამის—
 მაიმუნის ნაშიერი.
 მაიმუნი ვინოა შიქნა?
 ცხადია რომ—ღმერთმა, მამამ.
 (ღმერთიც შრომობს, მას არ უყვარს
 სწანს, სულ მუქთად პურის ქამა).
 მაიმუნი ღმერთმა შექმნა
 თიხ-საგან, მსგავსად თავის
 მეცნიერულ დებულებებს
 რით ღალატობს ეს ამბავი?!
 —რით ღალატობს? უთხრა ერთმა
 „ღმერთიც“ ცრუობს, თაჩინცა
 სტყუით,
 მაგრამ ახლა ველარავის
 მოგვატყუებთ ვერა ჭკუით.
 თუ უფალმა მაიმუნი
 გააკეთა მსგავსად თვისა,—
 თქვენ თქვენს უფალს ანო ხატებს
 რად არ ხატავთ მსგავსად ღვთისა?
 თქვენც ღმერთითი მაიმუნობთ
 და ტყუილი დაგაჩივ გუდით,
 თორემ რატომ მაიმუნ ღმერთს
 არ აბია უკან კული?
 მეღუზა.

ბ ვ ი ლ ი ს ი ნ ა რ გ ი ს სა ლ გ უ ნ ე ბ ლ ო გ ე გ რ ი თ 1932 წ ე ლ უ ლ ი

საქართველო
გეოგრაფიული
სახ. ღონისძიება

ჭალაჰის კომ. ბანა. ზოგინათ ინჟინერთა დაუღმვრობას ჭალაჰის კეთილმოწყობის
საქმეთუ ბოლო ან მომღ

ვაშ. ვაშ. „საზვეება“

იაკოვის სიზმარი *

ქორესისა ქუჩაზე
სად ჩერდება ტრამვაი,
(სადაც შრავალ თქვენგანსა,
უყვირია: ახ, ვაი,
როდესაც მუჯღუფუნნი
მოხვედრია მაგარი,
ვაგონში როს ჯდებოდა
ურიცხვ ხალხისა ჯარი).

აი, იმა ადგილსა
გაუხსნია სარდაფი,
„საზვეებას“ ცნობილსა
დიდის შრომით და ჯაფით.
ერთხელ ჟამსა სადილის
მუნ ჩავედი კენტადა,
მაგიდას მიუჯექი
თან მშობილა მეტადა.

— კაცო,
მშაია,
მომხედე,

ვიციდი დიდი ხანია,
— არ მცალია მოიცა,
ცოტა ჩემო ძამია!

დამიყვირა მსახურმა,
სადაც გაჰქრა წყეოლი,
და იქვე მიმატოვა
ჭამის ნერწყვმორეული!
შემდეგ ასევე გამოჩნდა
— ამა, ჩქარა რა გინდა,
მითხრა ეს და იმ წამსვე
მოსატანად გაფრინდა.
მომიტანა ხარჩო და
ლომიც ერთი პორცია,
ხარჩოს ამოუტრე
შიგ არ იყო ხორცია.

გემო ჰქონდა მყრალ რამის
ველარ ვჭამდი — ცხაღია,
მაგიერად მოვიტხოვე
სოუზი და მჭადია.
გაიშინჯე და სოოზიც
იყო მეტად მყრალია,
აქ ველარ მოვიტომინე
აფენთე ვით ალია,
დაუყვირე მსახურსა:
— ეს რასა ჰვაჟს მითხარი,
აქ გამგედ ვინ ბრძანდებდა
სადაური, — ვინ არი?

— შალვა ვაშაკიძეა
ჩვენი გამგე მთავარი,
სასადილოს სვე-ბიდიც

სწორედ მის ხელში არის.
შემდეგი მიანგარიშეს
ანგარიში ასეთი:
მყრალ ხარჩო და სოუზში
მთხოვეს ხუთი მანეთი.
მეც მივეცი, რა მექნა
ხომ არ ვთხოვედი დაკლებას,
და გულში კი ვამბობდი:
ვაშა, ვაშა „საზვეებას“!

იაკოვი — კულაკი
ძველ ადათის კაცია,
ზანჯგვლიანი თავი აქვს,
წვერი არ უბარსია.
თავიდანვე უყვარდა
ეკლესია, ხატები
და ხუცები, მსუქნები,
ვით ღორის კუბატები.
ეკლესია დაეკეტეთ:
კილამ გაუსკდა გული;
სიზმარში ნახა ერთხელ
მის კარი გაღებული.
საცეცხლური ექირა
ღვდელს მარჯვენა ხელშია
ნაკურთხ ტაბლესს იწყობდა
განიერ ჯიბეშია.
უეცრათ გაეღვიძა
და ზეზე წამოვარდა,
მეზობლებს დაუძახა

*) ეს ლექსი ეკუთვნის კოლმეურნე გლეხს, რომელიც ცხოვრობს ზესტ. რაიონის სოფ. შროშაში. ვარლამ ჩიხლაძე მოწინავე გლეხია. მის ლექსებში ისახება კულტურული რევოლუციის პროცესი სოფლად და გლეხთა მასების გატაცება სოციალისტურ შინებლობით.

და იმათგან გავარდა.
უთხრა: ახლა მიშველეთ
ვინც ხართ ჩემი გვარიო,
საიმედო ძალიან
ვნახე მე სიზმარიო:
თქვენც ხომ იცით მღვდლის სახე
სიზმრათ გადამქცევია.
მომხმარეთ სულყველა
თუ რამ შეგჭირთ ჩემია:
მაზრალმასკომს შივმართოთ,
წაწყმედისგან დაგვიხსნას,
გამოგძებნოთ ხუცესი, —
ეკლესია ვაგვიხსნას..
შავორშაბათ დილაზე
გაალეს ეკლესია,
დაბეჭდილი ხატები
დაფინეს ტრაპეზშია.
უხაროდა იაკობს:
ზიარების კვირია:
მაგრამ საქმე მოუხდა
უფრო ვასაკვირია: —
მღვდელი ველარ იშოვა,
რომ ელოცა იქნა.
გადაშენდენ ხუცები,
ხატსაც დედა ეტრია...

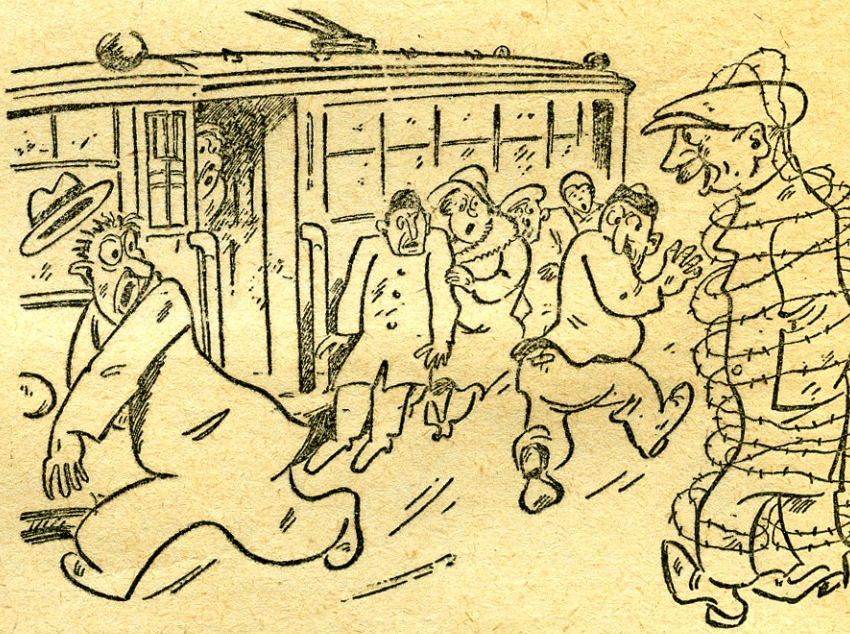
ვარ. ჩიხლაძე.

ანკეუტ

მღვდელი: — საკურთხი არაფის მო-
აქვს, ცოცხალი უზიარებლად კვდე-
ბა, მკვდარი წესაუგებლად იმარხება.
ღიაკვანი: — ააამინ!
ვაჭარი: — ვაა, რა დღეში ჩავარ-
დით, დუქანი გამომიკეტეს, ნალოვე-
ბი დამადვეს, ხმა ჩამომართვეს.
კულაკი: — სახნავ-სათესი მიწები

ღმერთოჯან, მომავალ წელს ნუ მო-
მასწრებ, თუ კიდევ ამ დღეში ვი-
ნებო.
სპეკულიანტი: — გაცრუვდა იმედ-
ბი, კოოპერატივმა წაგვლეკა. საჭ-
ნოლს ტრესტები არ იძლევა, ყოველ
დღე ჩვენი საქმე უკან მიდის, მგონ-
ეს წელი ჩვენი უკანასკნელი წელი
მალაშო.

ნახ. დონის

ინო ტრამვაის ვაგონში ადგილის შოვნის ახალი საშუალება

„ნიანგი“ 1932 წელიწადში „ნიანგი“

365 დღის, ე. ი. ერთი წლის წინააღმდეგ, 1931 წელს პირველ იანვარს გააშთიდა პირველი ნომერი იუმორისტული შურ.

და ის მგერს თავზე რისხვად დაეცა, მოულოდნელი იყო ვით იდგა. მის ჩანვარს მაგნი ვერსად გაიქცა და ბეგრის გერბა დაიწყო ლიდვა!

ბეგრის ამბობდა მასზე მაშინაც — აღბარ სურ მაიღ სურს განუვგერბს! მაგრამ ამან ის ვიღარ ამინა, მაგრად უვგერდა „ჩიგნ დროის მღერებს“!

„ნიანგი“ თავის გარეგნო იკრავს ახალგაზრდა კალვას **გვერლებს და მხატვრებს**

1931 წელში ბეარის რამ გაბაკეთა „ნიანგის“ გაგრამ კიდევ მებთია 1932 წ.-ში გასაკეთებელი

1932 წელი ისტორიული დაბბა — 5 წელი 4 წელში, რამეას

ჩვენს მტრებს ჭლემი გაუჩინა და დამართა გულის მანკი ბოლშევიკური ტემპით წინ მივალთ ვინცა გაუძლებს დაკომულ კუნთებს; გვჯერა — ვაშენებთ ახალ ქვეყანას, გულს ინერჯიას მარტებს და ჟნთებს!

5 წლიდ ვასრულებთ 4 წელიწადში მტრებს ძვრება ჩვენს კბენით კბილებით; ბოლშევიკური ტემპით წინ მივალთ ცას ებჯინება ქარხნის მილებით!

1932 წელში გაგონა დეკადურ სატირულ-იუმორისტულ შურ „ნიანგი“-ს 36 ნომერი

1932 წელში გამონა „ნიანგის“-ს 12 სვეციალური (მეზახედადამე) ნომერი (ყოველთვიურად)

რკინის-გზის, ლიტერატურული, თეატრალური და სხვა.

„ნიანგი“ აუშვებს იუმორისტულად ყველა მიმდინარე საკითხებს, აბარებს სხვადასხვა კამეანეებს და კვალდაკვალ მიჰყვება საგმობთა კრების სხვა ოკგანომებს

1932 წელში სისტემატიურად მოეწონა ნიანგკორთა რეიდები საპარტეზალოს ყველა კუთხეში

„ნიანგი“ 1932 წელში მოძრავ რედაქციას წარმოგებავი, მოაწყობს სადაც გამონა

სვეციალური ნომრები წარმოგებათა უმსახეზ

ახალი კდრების მოგზადების მიხენით „ნიანგი“-ს რედაქციასთან ახალგაზრდათა არსებობას

წრემები: ლიტერატურული და საგსატვრო

1932 წელში ყოველ ქალაქში და დიდ წარმოებებში მოეწონა „ნიანგი“-ს მუდმ. ჯგუფები, რომელსაც ხელმძღვა-რედაქცია და დიდ წარმოებებში თანამშრომელთა ნელობას გაუწევს

„ნიანგი“-ს რედაქციასთან უკვე და-არსდა გამომცემლობა „ნიანგის ბიბლიოთეკა“, რომელიც ორიგინალ და ნათარგმნ იუმორისტულ ლიტერატურასა და მხატვრობას გამოსცემს

აი, ასეთი გეგმით ეგებება „ნიანგი“ მომავალ 1932 წელს შურ. „ნიანგი“ და გაზ. „გუგა“ იხვს ხელისხელგაკიდებული განაგრკომეზ ბრკოლას ჩვენი მტრების წინააღმდეგ.

მიიღება ხელისგომწერა 1932 წლისათვის

გაზ. „გუგა“ და შურ. „ნიანგი“ თვიურად ღირს მხოლოდ 80 კაპ.

ხელისმღწერა მიიღება ფლხტის დაწესებულებებში

რედაქცია და კანტორა ჯორჯიაშვილის ქ. № 4.

ნიანგის საკბილო

**ძმა-ბიძვებს და ახსანაგებებს,
„მკოს“ გაგმე აპარაგმებს!**
(მარტვილის რაიონი)

ჩვენი კოოპერატივი
ცნობილია—იციტ რაში?
უთავობა - უგვეგზობით
შოლოდ საჭმის წახდენაში.
გამგეობას ტკბილად სძინავს,

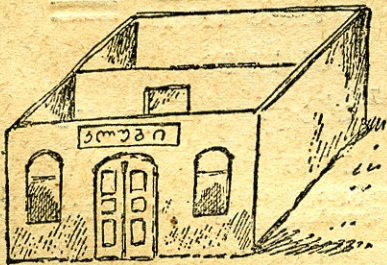

არის თითქოს იმის ცდაში,
ჩაიდინოს ისეთი რამ
რომ დაუკრას მტერმა ტაში!
მაგალითად—ამ დღეებში
ასეთი რამ ჩაიდინეს,
კოლომეურნი გოიხთა ვჯარი
მათ აშაოდ ალოდინეს,
მათი ხვედრი კალოშები
სულ ძმა-ბიჭებს დაურიგეს,
(ხმები დადის—საამისო
„მაყარიჩი“ მათ აიღეს!)
ხაღნი ამზობს—ეს რასა გაგეს
ვით ბედადეინ აშასო,
ვინ აჩერებს ჩვენს „ეპოში“
ხაღხსა ამისთანასაო?

12

**კულტურაგობა მკვლარია
კლუბში ნაგარლოგზ მარიაი**
(სოფ. საირმე, ცაგერის რაიონი)

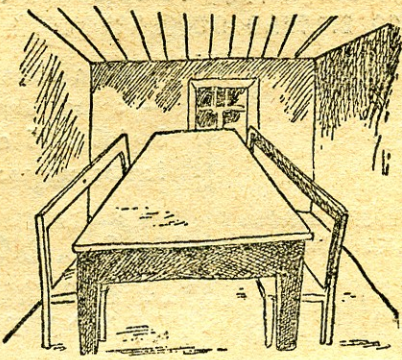
საირმის კლუბი ჩიოდა
არავინ მიპატრონაო,

ამგვარმა უპატრონობამ
დაწაგრა, დამაღონაო,
დაუხურავად ვაგდივარ
ქედლები სულ მალგებაო,
კედლის-გაზეთი, რადიო
ჩემში არ იპოვებაო!
ცუდ ვარსკვლავზე ვარ შობილი
არვის არ ვებრალებიო,
ვეყვირი—მიშველეთ, მომაწყვეთ
მაგრამ ვერასა ვხდებიო!

აქ სამკითხველოც აცრემლდა
რა კლუბის ესმა გოდება,

— კლუბზე უარეს დღეში ვარ,
მაგრამ ვის შეეცოდება!
ახალი წიგნი, გაზეთი
ვინ დამანახვა თვალადო,

თუ ეს არ გვეცრა, ძმობილო,
ნახე, დარწმუნდი თავადო!
პატრონი არ გამაჩნია
არცა მყოლია წინათო,
ამზობენ გარდაიცვალენ,
ნეტარხსენება იმათო!

**ყოფილ მამართა ვაკია,
კაპაყოფილ - გამამღარია**
(ხილნაღ)

ხილნაღის კოოპერატივს
სახელი ტყვილოი ჰქვიაო,

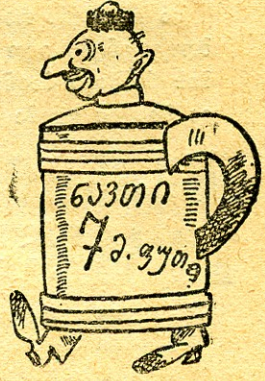

რადგან მას ძველი მსუნაგი
ვაჭრები შესეგიაო.
და დაუპყრიათ კიდეცა
გამაგრებულან მასშიო,
და საქონელი, რაც ვარგა
მიტომაც მიაქვთ სახლშიო!

არაქლოვი აქ არის
აიგაზოვი—სხვებიო,
სამოგ-კოლელაშვილი,
არიან ყველა ძმებიო.
სპანდარაშვილიც არ იკლებს
კარგად ცნოვრებას, ჰამასო,
სურობაშვილსაც-აქ ნახავთ
მჭამელებს სხვებსაც მრავალსო!
ამ თაიგულსა, ძვირფასსა,
რომელს სხვა ჯილდოც ხვდებო,
ამზობენ—გამგეობაცა
ძალიან უფრთხილდებო.

**ნავთზე სამკულიაცია
ფრთვები სულ მალლა აწიგა**

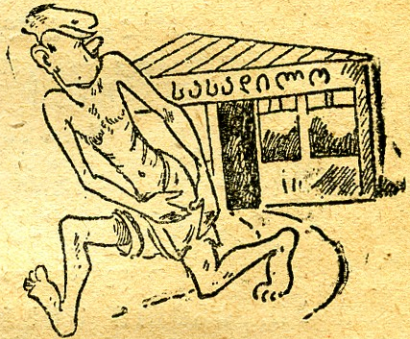
ამ ბოლო დროს
ნავთის შოვნა
საოცნებოთ გადაიქცა,
მასზე სპეკულიაცია

ფრთა გამალა, ფრთა აისხა.
ვინც შვიდ მანეთს გადაიხდის,
ნავთს მიიღებს შოლოდ ისა
დრო დაუდგათ სანეტარო
ნავთის გამყიდველებსაო.
ფულებს. ზორბად აკეთებენ
ჯიბე გაისქელებსაო.
ყურადღებას არვენ აქცევის
და თავს არ იცხვლებსაო,
ვისიც ვერ არს—იგი ამზობს:
„არ მეხება მე ესაო!“
**თუ შეხველი-ტყავს გაცლიან,
თუგვა კოოპერატივი მგია**

(ლანჩუთი)

რკინის-გზისა
სასადილოს,
უნდა უთხრა
ლექსი
(სასადილო არ იქნება
არსად
უკეთისი!)

თუ შეგიცდა კაცსა ფეხი
და იქ ჰამე რამე,
ტყავს ფეხამდე
გაგაძრობენ
არვინ შეგიბრალებს.
ერთი ლუკმა თუმანი ღირს,
ეს გამგემაც იცის,
ყოჩაღ, ყოჩაღ
ლანჩუთოგებო
ქებისა ხართ ღირსი.

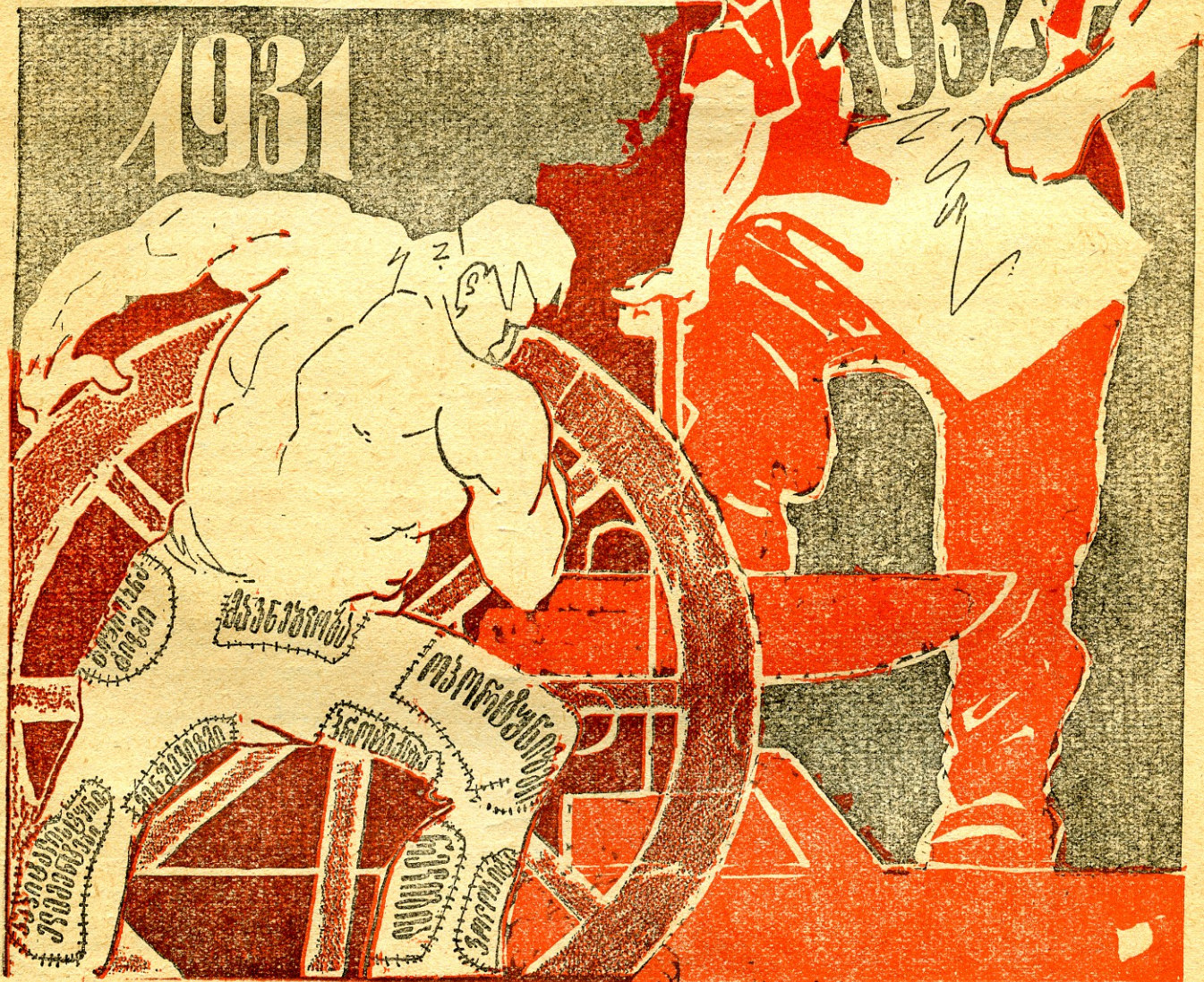
ახალი დანიშვნები

დაინიშნოს ბათუმის
რწმუნებულად **ობოლი**.
მაგრამ ეს კი არ ნიშნავს —
დარჩეს მარტოდ, **ობოლი**;
სხვებმაც ბრძოლა განაგრძონ
და აღინონ მტერს ბოლი.
სამტრედიის ატაშედ —
კვლავ **ჭავჭავაძე ბიკია**,
მაგნე არვინ დაინდოს,
აძროს კუდის რიკია;
მოსტხოს ყველას, ვის უყვარს
თაღლითობა, ხრიკია.
ჭიათურის კონსულად
დაინიშნოს **გოგია**.
უყვარს სიტყვა მართალი
არა დემავგია.
(მაგრამ ჯვორზე არ შევჯდეს
თუ არ წაევა ზოგია).
დაინიშნოს **ქუთაისს**
ხახია რწმუნებულად.
(ბუტყას თავი ანებოს,
ნუ გვხლის წონიბულად).

ძღვენი ძღვენი გვიგზავნოს
უკლებლად და სრულადა.
ზესტაფონში აგენტად —
ძირულელი თაღა.
ტირიფონში და **გორში** —
ძველი სიმონ-აღა.
(ეს ორივე აგენტი
ჯერჯერობით რაღაო!).
ბევრი დაგერჩა ქალაქი
და საწარმო დაბეზი,
სადაც ხდება ამყამად
დიღზე დიდი ამბები.
მაგრამ არ გეყავს ჯერ ჩვენ იქ
რწმუნებულ კორები,
თუმცა ბლომად არიან
იქვე ნიანგორები,
რომლებიც რომ არიან
რწმუნებულთა სწორები.
ოზურგეთი, სიღნაღი
დუშეთი და თელავი,
ბევრი არის ამათში
საიხიბ - გასათილაღი.

კიდევ ბევრი ქალაქი,
უფრო მეტი — დაბეზი;
იმათსა და ჩვენს შორის
უნდა გაჭრეს დამბეზი.
ჩვენი რწმუნებულები
ყველგან, ყველგან გვეჭირა,
ასეთებად დაეინიშნავთ
ვინც ღირსი და გმირია. **ნიანგი**

ნახ. მარიაშის

ახალი წელი: — მშვიდობით ძია, სიამაყით ვღებულობ შეხს მიღწევებს.. ნაკლულოვანებები კი—მე აღარ მინდა, თან წაიღე!

ფ ა რ ც ხ ა ნ ა ყ ა ნ ე მ ე ი

(ქუთაისი)

გოდორი

ძმაო, ნიანგო
მინდა საჩქაროთ,
რომ ჩამოხვიდე
ფარცხნაყანეში
იქ დაინახავ
რადიოს უხმოს
ჩვენ სამკითხველოს
ერთ ბნელ კუთხეში.
დიდი ხანია
მისტვის ექიმი,
შემკეთებელი
არ გაჩნდა, არა,
თითქოს არავის
არ ემეტება
განსაკურნავად
იმისტვის ფარა.
მის ნახვის შემდეგ
გამოიარე
“ანარიში”
ბასრი კბილებით,
მაგრამ კი ვფიქრობ,
რომ დირექტორმა
არა მოგმართოს
შემოგინებით
ხშირად მწყრალია,
(ვამბობ დირექტორს),
„აქედან გაქრი“
ეძახის მუშას,

რა ქას არ იცის,
უსკდება გული
ვით დაუსერავს
ელვარე მუშას.
“საბზიარა“ მან
სულ მიივიწყა,
ჯაერი არა აქვს
ნისტვის ნას, არა,
თუმცა კი იცის
მუშების საქმე,
ყრია მინდორში
ვით ცხვრების ფარა.
ემადლობთ ბუნებას,
რომ ხშირად არ სწვიმს,
ქექა—ქუხილი
არ იცის კობით,
თორემ იცოცხლე,
აქ ვერ დავმარდეთ
წამოვა წვიმა
ნახსაში კოკით...
სასადილოში
აქ მოგერთმევა
მაკარონი და
“აჯაფ-სანდალი“,
“აჯაფს“ მიერთმევა,
მაგრამ დავრჩება
იმავე ფასებში
კიდევ სანდალი.

ფარცხელი

ილღს, გომი (სამტრედიის რაიონი) აღმასკომის. თავმჯდომარის კადანას შესახებ იწერებთ:
აღმასკომის თავმჯდომარე ანვითარებს ტემბებსაო, როზგის ცემით ეშუქრება მასთან მისულ ვლენებსაო, აღმასკომის თავმჯდომარეთ არის ჩვენი კოლიაო, არშიყობა, სეირნობა მუშაობა გონიაო.
აღბათ რაიონის ახალი ხელმძღვანელობა არ დაიზარებს „გოდორი“ აღმინისტრატორის“ მუშაობის შეფასებას და შესაფერად გადამუშავებს.

გიგო ვანაშლი (ბადიაური). თქვენმა ლექსმა „ჩაილურის ჩარიჩამამ“ ჩაილურის წყალივით ჩაირაკრაკა უფსკერო გოდორში.
წინ-კო-ს. მოგზავენევა რკვეულადვა რილი დაწე სე რეე ვარჩიეთვა.

ტიტას (ჭიათურა). მოგვყავს თქვენი ლექსის ნაწყვეტი ჭიათურის პურის საცხობის შესახებ.

ჭიათურის პურის საცხობს სენი შესვდა დიდზე დიდი, მისი ტემპი ტემპებს არ გავს; მოვიყვანოთ მაგალითი: პურს აცხობენ მეთად გვიან (გამომცხობელს, აღბად სძინავს) ხალხს კი დილით-საღამომდი, ოჩერედში დგომა ჰყინავს.

გიგზავნით ერთ დოზა „კაფსულუმ-ნიანგუს“ დამნაშავეების შესაშხაუნებლად, თუ არ გასკრა, გვაცნობეთ და დამატებით ზომებს მივიღებთ.

გიგზუს (ოზჩა). ოატომ არ გვატყობინებ სახელს და გვარს თქვენი მუშკოროპის თავმჯდომარისას, რომლის შესახებაც თქვენი იწერებთ:

„მსუნავი არის მგელივით, მუშკოპი ვაღია...
რაც პროდუქტები მოვიდა სულ თვითონ წააწიაღვლენებს კი ასე ისტუმრებს (ურცხვი აქვს თავის ქალაო);
რაც მოგვდის, თვითონ არ მყოფნის

გამშორდით ჩემა ნალოო!“

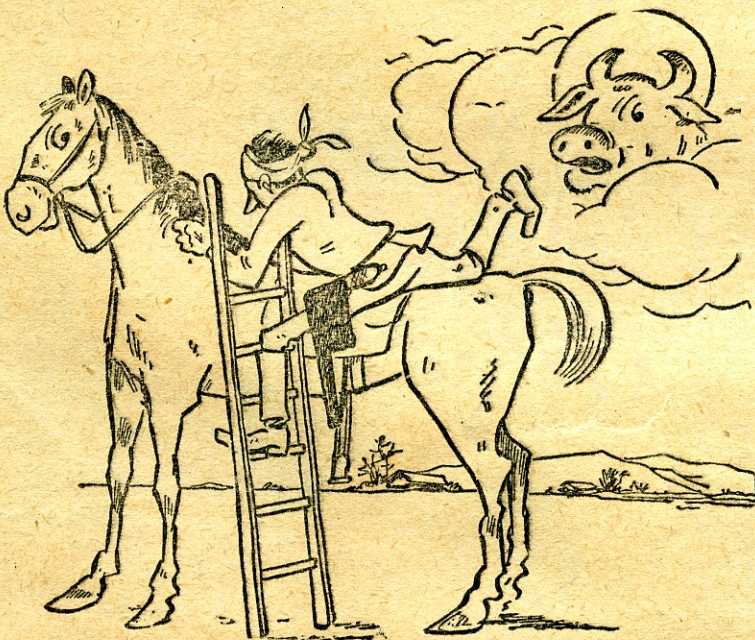
ლბუს (სუფსა) საცილ მინდვრის გამგის პროკოფი ვადაჭკორიას შესახებ სხვათა შორის იწერებთ:

გამგვს უყვარს სეირნობა მინდვრის ეტლით, ქუჩა-ქუჩა, და პორტფელი, რომ არ მოძვრენ ზურგზე ღვედით დაუკიდავს.

ჩვენ აკადეთ თქვენი ლექსის „ღვილით დაკიდა“, რომ არსად წასულიყო, მაგრამ მანაც პროკოფის მიბაძა და მისი ეტლივით ჩაისეირნა სანაგვე გოდორში. სწერეთ პროზაულათ.

მიზა თავაქალოვი, მეჯვრისხევი

ნახ. ღონის

ძროზა: მე კი მიმსხვერპლე მაგ ცხენის კენებით, მაგრამ, უფროხილდი, შენაც ჩემი ბედი არ გეწიოს.

მესტია

(საანთი)

დასვენების დღე

ნიანგს გითვლი სენეთიდან
 სენაურ სალამს,—გულით წრფელსა,
 მასთან ვგზავნი შენს საკბილოთ
 გასუქებულ საქონელსა.
 მთლად ქონია რაიკოპის
 გამგეობის შტატი მთელი
 საქონელი სულ მათ მიაქვთ,
 ხალხი რჩება ცარიელი.
 ჯვარის საწყობს ფლობს გერმანე,
 ქუთათელი ვაჭარია,
 საქონლის „თვით წაღებაში“
 განთქმული და მაგარია.
 თემბულათი მედგარია,
 როგორც გმირი „ტარასტენი“
 „სკივრი“ ისე გაივსო, რომ
 აღარ დარჩა ჩასატენი.
 ფეხსაცმელების „არტელი“
 მუშაობს, უსწრებს მანქანას,
 ერთი ფოსტა ვერ აუღის
 მათი ამანათის გზავნას.
 კარგი ტყავი თუ მოვიდა,
 ეს მათ უნდათ უეჭველად
 და სხვების სამუშაოზე
 კაცი ნახავს იმით ძნელად.
 მუშა - მოსამსახურენი
 ტვზშიშველი, ტანტიტველი
 კანკალიბენ სიცივიტან;
 კუჭები აქვსთ ცარიელი.
 ზალხი არის დამშეული,
 სასაღილო მუდამ ღია.
 კარგ ძმა-ბიჭებს კარგი ლუქმა
 და მუშებს კი წყალი მღვრია.
 ძმა-ბიჭი.

უსტარი ქოგულაიდან

გამარჯობა ბიძა ხალამპრე! ახლა პოეზიაში ვჯდვივარ ამ ბარათს რომ გწერ, ჩევედი თუ არა ქობულეთის სანატორიუმში მინდოდა უფროსი ექიმი ბაქრაძე მენახა, მარა მითხრეს—“არც ისე ადვილია მისი ნახვა ყოველ თვის ოცში შამეიარს მხოლოდ და ისიც ჯამაგირის მისაღებათო.

ბელში შემოსვლისას რაც გაწამაწია გადამხთა გიამბობ. სულ ხუთი ვიყავით სანატორიუმიდან. გაქედილია ვაგონი ხალხით, ადგილი ვერ ვიშოვეთ. მივმართეთ საზოგადოებას—“ხუთი ქლექიანი კაცი მოვდივართ სანატორიუმიდან ერთ-ერთს დავგიტომეთ ადგილი“. “ქლექიანო“—როგორც კი ყური მოკრეს, მთელი კუბე ერთ-ბაშათ დაცალიერდა. კურდღლებით გარბოდნენ მეორე ვაგონში. ვასჭრა იშვილმა.

ექიმ გალდავაზე მიმასწავლეს, მარა ვერც ის ვნახე კაბინეთში, სიყვარულზე რეფერატს უქითხავდა ვილაც ბარიშნას ზღვის პირას.

რავაც იყო მეორე დღეს მედიოსა სანატორიუმში მოთავსება. ისე არა გვიშავს რა ბიძა-ჩემო, თეთრი პური რამდენიც გინდა ქინჩე, დამშლევი ვინ არის, მარა გუშინწინ რომ საქმე მომივიდა მისთანა საჯაყი საქმე ნუ მოსვლია შენს მტერს. მომიტანეს თოლხო კვერცხი. მეც უპროვერკოთ გადოუძახე სასილოსო ორმოში (გასაგებია მე მგონი, მუცელში) ერთბაშად რაღაცამ მომიხაჭუნა ყანყრატოტი, ჩევეყავი პირში ხელი და მისთანა შენს მტერს კაი ფაბრიგინებული წიწილი ამოვძურწე ყელიდან. ამერია გული ზღვასავით, მარა ქე რაღას ვიზამდი.

ისე კულტურულად “დიდ კმაყოფილებას“ იგრძნობს კაცი. ნარღია ერთი მინგრეული და ისიც უკამათლოთ.

ახლა ქე ვზივარ არხენათ მაშინაში და მოვრიხინობ ქუთეთისისკენ სამი კილო გევიწიე პადიომში. მატარე-

ველისციხე

ექიმი კაკო ყოველ დღე ხაკურით არის მთვრალიო, ყვირილი, ლანძღვა-გინება იმის ხელობა არიო. სად არის კედლის გაზეთი ან სამკითხველოს წრეები უძრავათ ყრიან ორივე როგორც მოკრილი ხეები. აქ კოლიქტივის გლეხები არიან გულმოკლულიო, რომ კინო ექსპედიციამ ქამა იმათი ფულიო. სახკინმრეწვს თუმცა არ უნდა ხუთას მანეთის მიცემა, ნიანგს რომ ნახავს,— გაღიხდის, ამას არ უნდა მტკიცება.
 ლენ-ო.

დოლიის სიმღერა

(ბაკურიანის სატყეო)
 ვისაც რა უნდა უყვარდეს სულ სხვაა ჩემი ტრფიალი მიყვარს გადაკვრა, ქეიფი ჩხუბი, დაკვრა და ღრიალი. თავი მოუკვდეს ზოგი ერთს რომ იღუნებენ ენასა, ერიდებიან უბრალოდ თანამშრომლების წყენასა. გამგე ვარ ბაკურიანში, ჩემი ფათრეთის ჭირიმე გაქებებს “დედლოურად” დაუხვდით რათ გავიშავო პირიმე. ბიუროკრატიც ვახლავარ, რა გინდათ მიქნათ ნეტავი. გმიოთა გმირი ვარ, ბიჭებო, ვაუკაცი—რკინის მკვნეტავი. დედას უტირებ მუშკორებს, კბილებს დავამტრევე ცემითა. (დოლიძე, ვიცი ცხვირს წაკრავ შენე მაგგვარი ქვევითა.)
 ნიანკორი

სსსრკ
საგარეო
საზღვაო
საზღვაო
საზღვაო

მუნკუდრა რე მიიჩვენს კაპიტალისტურ სემუაროსეთვის **1932 წ.**